

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 523/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца А.К. из Б.К., чији је пуномоћник К.А., адвокат из Алибунара, против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа П., ПС А., коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1199/14 од 13.10.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ се пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1199/14 од 13.10.2014. године, тако што се одбија жалба тужене, као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Панчеву, Судска јединица Алибунар, П1 312/13 од 27.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву, Судска јединица Алибунар, П1 312/13 од 27.12.2013. године, усвојен је тужбени захтеви и обавезана тужена да тужиоцу, на име разлике у заради по основу прековременог рада, рада ноћу и у дане државних и вреских празника, у периоду од 01.01.2008. до 31.08.2011. године, плати укупно 196.022,37 динара, у појединачним месечним износима ближе одређеним првостепеном пресудом, и то са припадајућом законском каматом почев од 1.-ог у месецу за претходни месец па до исплате, те је тужена обавезана да тужиоцу накнади и трошкове парничног поступка од 92.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1199/14 од 13.10.2014. године, преиначена је првостепена пресуда и тужбени захтев тужиоца одбијен у целисти, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, а тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о праничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је радник тужене, као полицијски службеник, а решењем тужене од 26.07.2010. године, којим је одређена плата тужиоца, донетим у складу са чланом 3, 4. и 7. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године, одређени су му коефицијенти за обрачун и исплату плате, и то основни коефицијент у висини од 9,96 (члан 3. Правилника), а додатни у висини од 6,65 и 2,04 (применом члана 4. и 7. Правилника), на који начин му је утврђен укупни коефицијент од 18,65. Судови су утврдили број часова прековременог и ноћног рада тужиоца, као и рада у дане државних и верских празника (нередовност у раду), као и да му је обрачун и исплата плата вршен за 174 часа месечно. Поређењем коефицијента тужиоца са коефицијентом запослених код тужене који немају статус овлашћеног службеног лица и то Љ.Љ., запосленог на административно техничким пословима, те С.И. запослене на радном месту писарница-архива, који имају средњу стручну спрему као и тужилац, а распоређени су у 31.-ви платни разред, за разлику од тужиоца који је 20.-ти платни разред, утврђено је да је додатни коефицијент тужиоца увећан за 30%, односно номинално је већи од додатног коефицијента ових запослених. Међутим, поређењем плате тужиоца са платама полицајаца који имају статус овлашћеног службеног лица, али немају изразиту нередовност у раду, утврђено је да не постоји разлика, односно да плата тужиоца није већа за 30 -50% од плата тих радника.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да тужилац основано потражују утужени износ, који му припада на основу члана 147. Закона о полицији, на име увећања по основу прековременог рада, рада ноћу и у дане државних и врских празника, јер додатни коефицијент који тужилац има у односу на упоредне раднике који немају статус овлашћеног службеног лица није одређен по основу нередовности, већ различитог статуса, због чега је тај суд и усвојио тужбени захтев.

Побијаном правноснажном одлуком преиначена је првостепена пресуда и тужбени захтев тужиоца одбијен, уз закључак другостепеног суда да је тужиоцу, одређивањем додатног коефицијента у складу са Правилником о платама запослених у МУП-у, већ извршено увећање коефицијента по основу

нередовности у раду (прековремени рад, рад ноћу и у дане државних и верских празника), због чега неосновано потражује исплату утуженог износа, на име накнаде по истом основу.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву погрешно примењено материјално право.

Законом о полицији („Сл.гласник РС“ бр.101/05 и 63/09, који је био на снази у спорном, утуженом периоду), одређено је да се основна плата запослених код тужене, састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2. Закона). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. овог Закона, применом на основицу, увећава плату за 30 до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1.), а уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 2. истог Закона). Правилником о платама запослених у МУП-у, од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији (“Сл.гласник РС” 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 до 50% у односу на плате других државних службеника. Међутим, да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат, представља фактичко питање, које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицајског службеника истог степена школске спреме који такође има статус овлашћеног службеног лица, али који нема нередовност у раду. Дакле, сама садржина одредбе члана 147. Закона, указује да приликом утврђивања да ли је тужиоцу већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити државни службеник коме је у старту утврђен нижи коефицијент већ по основу радног статуса – радног места и по основу разврставања у знатно нижи платни разред, како је то учињено у спроведеном поступку пред другостепеним судом.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да је првостепеном одлуком правилно примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев, након што је утврђено да тужиоцу, приликом одређивања додатног коефицијента, није признато право на увећану зараду по основу нередовности у раду (прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника), с обзиром да има исту плату као и други запослени који имају статус овлашћеног службеног лица, а немају нередовност у раду као што је то случај са тужиоцем, док је разлика у плати и коефицијенту између тужиоца и осталих запослених (који су узети као упоредни радници, а који немају статус овлашћеног лица) заснована управо на различитом статусу тужиоца и тих лица.

Имајући ово у виду, као и да је побијаном одлуком, погрешном применом материјалног права преиначена првостепена пресуда, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**